

ПРОЛОГ

ПРЕДИ ЕДИНАЙСЕТ ГОДИНИ

Няколко неща карат този ден да изпъква в съзнанието ми повече от всеки друг. Беше шестият ми рожден ден и майка ми държеше в ръката си нож. Не някакъв малък нож за пица, а тежък касапски нож, който проблясваше под светлината като в лош филм на ужасите. Тя определено искаше да ме убие.

Опитвам се да мисля за дните преди това, за да разбера дали не съм пропуснала някакъв важен факт, свързан с майка ми, но нямам по-стари спомени за нея. Спомням си някои откъслечни неща от детството ми, помня дори и баща си, който умря, когато бях на пет, но не и нея.

Когато питам брат ми Мат за майка ми, той винаги ми казва:

– Тя е смахната, Уенди. Това е всичко, което трябва да знаеш.

Той е седем години по-голям и помни много повече неща от мен, но не иска да говори за това.

Когато бях малка, живеехме в Хамптънс и майка ми беше жена, която държеше на свободното си време. Тя ми беше намерила бавачка, която живееше постоянно у дома, но в нощта преди рождения ми ден на

бавачката ѝ се наложи внезапно да си тръгне поради някакъв неотложен семеен проблем. За пръв път в живота си майка ми трябваше сама да поеме грижата за мен и нито една от нас не беше особено щастлива от това стечение на обстоятелствата.

Аз не исках да правим тържество. Обичах подаръците, но няха никакви приятели. Хората, които обикновено идваха в такива случаи, бяха приятелки на майка ми, придружени от техните превзети малки хлапета. Тя беше замислила някакво пищно детско парти, което аз не желяех, но Мат и прислужницата прекараха цялата сутрин в подготовката му.

Докато гостите започнат да пристигат, аз вече бях скъсала новите си обувки и бях отскубнала панделките от косата си. Майка ми слезе долу по средата на отварянето на подаръците и проследи сцената с ледените си сини очи.

Русата ѝ коса беше пригладена назад, а яркоаленото ѝ червило правеше лицето ѝ да изглежда още по-бледо. Тя отново носеше червения копринен халат на баща ми, който почти не беше събличала от деня, в който той умря, но този път беше добавила колие и черни обувки на високи токове, като че ли тези неща трябваше да направят тоалета ѝ по-уместен.

Никой не го коментира, тъй като всички в този момент бяха заети по-скоро с мен. Аз се бях оплакала от почти всеки подарък, който бях получила – само кукли, понита и разни други глупави неща, с които никога не бих си играла.

Майка ми влезе в стаята и се запромъква тихомълком между гостите към мястото, където седях. Токущо бях разопаковала още една кутия, увита с лъскава хартия на розови мечета, която съдържаше поредната порцеланова кукла. Вместо да изразя някаква благодарност, реших да изкажа на висок глас мнението си за този глупав подарък.

Преди обаче да свърша, ръката ѝ ме зашлеви силно през лицето.

– Ти не си моя дъщеря – каза студено майка ми. Бузата ми гореше там, където ме беше ударила, и аз бях зяпнала учудено към нея.

Прислужницата се опита да успокои нещата, давайки нова насока на празненството, но идеята като че ли продължи да се върти в главата на майка ми през целия следобед. Смятах, че е имала предвид онова, което казват всички родители, когато децата им се държат отвратително. Но, изглежда, тази мисъл се беше загнездила в съзнанието ѝ и тя влагаше в думите си определен смисъл.

След като следобедът премина под знака на още няколко избухвания от моя страна, някой най-сетне реши, че е време за тортата. Майка ми като че ли беше изчезнала в кухнята преди цяла вечност и аз отидох да видя какво става с нея. Нямам никаква представа защо тя бе отишла за тортата вместо прислужницата, която имаше много по-ясно изразен майчински инстинкт.

На плота в средата на кухнята имаше огромна шоколадова торта, покрита със захарни цветя. Майка ми стоеше до нея, въоръжена с огромния нож, с който обикновено режеше тортата, и я сервираше в малки чинийки. Няколко фиби се бяха измъкнали от косата ѝ и висяха свободно.

– Шоколадова торта? – Аз сбърчих нос, докато тя се опитваше да слага съвършено отрязани парчета в чинийките.

– Да, Уенди, ти обичаш шоколад – информира ме тя.

– Не е вярно, не обичам – отвърнах аз и скръстих ръце пред гърдите си. – Мразя шоколада! Няма да ям от тази торта и ти не можеш да ме накараш!

– Уенди!

В този момент ножът по случайност сочеше към мен, с парченце глазура на върха му, но аз не се уплаших. Ако бях проявила някакви признаци на страх, може би всичко щеше да бъде различно. Но вместо това аз реших, че трябва да дам воля на още един от гневните си изблици.

– Не, не, не! Това е моят рожден ден и аз не искам шоколадова торта! – Крещях аз и тропях с краче по пода, колкото мога по-силно.

– Не искаш шоколадова торта? – Майка ми ме гледаше, отворила широко големите си сини очи, сякаш не можеше да повярва на онова, което чува.

В тях имаше някакъв нов налудничав блясък и едва тогава в мен трепна страх.

– Що за дете си ти, Уенди? – Тя бавно заобиколи плота в средата на кухнята, пристъпвайки към мен. Ножът в ръката ѝ изглеждаше вече далеч по-застрашителен, отколкото преди няколко секунди.

– Ти със сигурност не си мое дете. Какво си ти, Уенди?

Вторачена в нея, аз отстъпих няколко крачки назад. Майка ми изглеждаше като обезумяла. Халатът ѝ се беше отворил, откривайки тънките ѝ ключици и черния комбинезон, който носеше отдолу. Тя направи още една крачка напред, този път с ножа, насочен право към мен. Трябваше може би да изпищя или да побегна, но се чувствах като вцепенена.

– Аз бях бременна, Уенди! Но ти не си детето, което родих! Къде е моето дете? – Очите ѝ се напълниха със сълзи, а аз само поклатих глава. – Ти сигурно си го убила, нали?

Тя се хвърли към мен, крещейки, че трябва да ѝ кажа къде е истинското ѝ дете. Успях да се измъкна в последния момент, но сетне тя ме приклепи в ъгъла. Притиснах гръб към кухненския шкаф, защото вече

нямаше къде да отстъпвам, виждайки, че майка ми няма намерение да престане.

– Мамо! – извика Мат от другия край на стаята.

Очите ѝ трепнаха, сякаш бе познала гласа му, гласа на сина, когото обичаше истински. За момент си помислих, че внезапната му поява може да я спре, но вместо това тя реши, че разполага само с броени секунди и вдигна ножа.

Мат се хвърли към нея, но не и преди острието да разреже роклята и корема ми. Кръвта обагри дрехите ми, почувствах пронизваща болка и се разридах истерично. Майка ми се сборичка с Мат, отказвайки да пусне ножа.

– Тя уби твоя брат, Матю! – просъска майка ми, гледайки го с безумните си очи. – Тя е чудовище! Трябва да бъде спряна!

1

ДОМ

Тънка струйка слюнка бе потекла по чина ми и аз отворих очи тъкмо навреме, за да чуя как мистър Мийд стоварва някакъв учебник върху бюрото си. Учех в това училище само от месец, но вече бях установила, че е избрал този начин да ме събужда от моите дремки по време на часа му по история. Винаги се опитвах да стоя будна, но гласът му неизменно ме унасяше и ме довеждаше до състояние на сънливо смирение.

– Мис Евърли? – кресна мистър Мийд. – Мис Евърли?

– Ъ? – измънках аз.

После вдигнах глава и дискретно избърсах слюнката от устата си. Огледах се, за да видя дали някой беше забелязал. Повечето ми съученици изглеждаха погълнати в заниманията си, с изключение на Фин Холмс. Той беше дошъл тук преди седмица и в този смисъл беше единственият по-нов от мен. Винаги когато го погледнех, се оказваше, че се е вторачил в мен по най-безочлив начин, сякаш нямаше нищо по-естествено от това да зяпаш някого.

Той обладаваше някакво странно спокойствие и съдържаност и аз почти не го бях чула да говори, въ-

преки че посещавахме четири предмета заедно. Носеше косата си вчесана назад и очите му имаха някаква особена черна отсянка, която му отиваше. Видът му беше поразителен, но той твърде много ме плашеше, за да го намирам за привлекателен.

– Съжалявам, че обезпокоих съня ви. – Мистър Мийд се покашля, за да ме накара да вдигна глава.

– Няма нищо – отвърнах аз.

– Мис Евърли, защо не слезете в кабинета на директора? – предложи мистър Мийд и аз изпъшках в отговор. – Тъй като ви стана навик да спите в часовете ми, той може би ще намери някакво решение как да ви накара да стоите будна.

Втренчих се в него и колкото и строги да бяха сивите му очи, бях сигурна, че скоро ще се огъне. Отново и отново повтарях наум: *Не е нужно да ходя в кабинета на директора. Вие не искате да ме изпращате там. Нека да остана в часа.* Секунди по-късно очите му станаха някак бездушни и заприличаха на стъклени.

– Можете да останете до края на часа – промърмори мистър Мийд, сякаш бълнуваше. Сетне поклати глава и разтърка очите си. – Но следващия път отивате направо в кабинета, мис Евърли. – За момент изглеждаше объркан, а после поднови урока си по история.

Не знаех точно какво представлява това мое умение. Опитвах се да не мисля много за него и да не го назовавам с определено име. Преди около година обаче бях открила, че ако мисля за нещо и гледам някого настойчиво, мога да го накарам да направи онова, което искам.

Може да звучи страхотно, но аз избягвах да използвам тази моя способност. Отчасти защото ми изглеждаше налудничаво, че такова нещо изобщо е възможно, въпреки че всеки път работеше. Но най-вече,

защото не ми харесваше. „Дарбата“ ми ме караше да се чувствам подла и непочтена.

Мистър Мийд продължи да говори, разполагайки вече с цялото ми внимание, причината за което беше, разбира се, чувството ми за вина. Аз не исках да му причинявам това, но не можех и да отида в кабинета на директора. Съвсем наскоро ме бяха изгонили от предишното ми училище, принуждавайки по този начин брат ми и леля ми отново да правят нежелани промени в живота си и да се местят по-близо до новото.

Когато часът накрая свърши, аз мушнах учебниците в раницата си и побързах да си тръгна. Не ми се искаше да се задържам тук дълго след номера с мисловния контрол. Всеки момент мистър Мийд можеше да промени решението си и все пак да ме изпрати в кабинета на директора. Затова почти се затичах към шкафчето си.

Ярко оцветени стикери украсяваха очуканите шкафчета, призовавайки всички да се присъединят към Клуба по дебати, да посетят училищната пиеса и да не пропускат есенното полуофициално* парти този петък. Зачудих се какво ли е това „полуофициално парти“ в държавно училище, но не си направих труда да попитам някого.

Стигнах до моето шкафче и започнах да изваждам бързо учебниците си. Дори без да поглеждам, знаех, че Фин е зад мен. Погледнах през рамо и го видях да пие вода от чешмата, но почти в същия момент той вдигна глава и се вторачи в мен. Сякаш също ме беше почувствал.

Този тип само ме гледаше, нищо повече, но по някаква причина това ме смущаваше. Бях търпяла по-

* Дрескодът „полуофициално“ (semi-formal) за вечерното облекло включва черен смокинг, официална бяла риза и черна папйонка за мъжете, а за жените дълга вечерна или по-къса коктейлна рокля и обувки с високи токове. – Б. ред.

гледите му цяла седмица, избягвайки всякаква конфронтация, но не издържах повече. Той беше човекът, който се държеше неуместно, не аз, и нямаше причина да се тревожа, че ще си навлека неприятности, ако просто го заговоря. Нали?

– Хей – казах му аз, затръшвайки вратата на шкафчето си. Наместих каишките на раницата си и прекосих коридора към мястото, където стоеше. – Защо ме зяпаш?

– Защото стоиш пред – отговори Фин прстичко. Той ме гледаше с тъмните си очи, обрамчени от черни мигли, без дори и намек за неудобство. Определено беше смуцаващо.

– Но ти винаги ме зяпаш – настоях аз. – Това е странно. Ти си странен.

– Не възнамерявам да се променям.

– Защо ме гледаш през цялото време? – перифразирах първоначалния си въпрос, тъй като той продължаваше да го избягва.

– Това притеснява ли те?

– Отговори на въпроса ми. – Стоях изправена, опитвайки се да изглеждам възможно най-внушително, така че да не разбере колко много ме плаши.

– Всички те гледат – отвърна Фин хладно. – Ти си много привлекателна.

Това звучеше като комплимент, макар че гласът му беше съвсем безизразен. Не можех да разбера дали се присмиваше на суетата ми, която всъщност не ми беше присъща, или просто беше искрен. Ласкаеше ли ме, или ми се подиграваше? Или може би целеше нещо съвсем друго?

– Никой не ме зяпа колкото теб – казах аз колкото може по-хладно.

– Ако те притеснява, ще спра да го правя – предложи Фин.

Ставаше сложно. Ако поисках да спре, това означаваше да призная, че ме плаши, а аз не исках да признавам, че някой ме плаши. Ако пък го излъжех, че не ми пречи, той просто щеше да продължи да ме зяпа.

– Не съм те молила да спиращ. Попитах само защо го правиш – поправих се аз.

– Казах ти защо.

– Не, не е вярно. – Поклатих глава. – Ти просто каза, че всички ме гледат. Но така и не обясни защо *ти* ме гледаш.

Едва забележимо ъгълчето на устата му се повдигна леко нагоре в някакво бегло подобие на усмивка. Аз не просто го забавлявах, той беше доволен от мен. Като че ли ме беше подложил на някакво изпитание, с което се бях справила.

Стомахът ми направи някакво глупаво салто – нещо, което не се беше случвало никога преди – и аз преглътнах с надеждата да спра тази конвулсия.

– Гледам те, защото не мога да извърна поглед – каза Фин накрая.

Останах като онемяла. Опитах се да измисля някакъв остроумен отговор, но умът ми отказваше да работи. Долната ми челюст увисна и предположих, че изглеждам като някоя изплашена ученичка от долните класове. После побързах да се окопиха.

– Това звучи малко страшничко – отбелязах аз, но думите ми прозвучаха по-скоро немощно, отколкото обвинително.

– Добре, ще се постарая да не изглеждам толкова страшен – обеща Фин.

Аз го бях упрекнала, че ме плаши, но той изобщо не изглеждаше объркан. Не смотолеви някакво извинение, нито се изчерви от неудобство. Вместо това ме наблюдаваше най-невъзмутимо. Най-вероятно беше откачен социопат, но по някаква необяснима причина намирах това за очарователно.

Така и не можах да измисля духовит отговор, но в този момент прозвуча звънецът, който най-после сложи край на този неловък разговор. Фин просто ми кимна и зави надолу по коридора към следващия си час. Слава богу, това беше един от малкото предмети, които посещаваше без мен.

Верен на думата си, Фин вече не ме гледаше страшно през останалата част от деня. Всеки път, когато го видех, той беше зает с нещо съвсем безобидно и не ме поглеждаше дори с крайчеца на окото си. Все още имах чувството, че ме наблюдава, когато бях с гръб към него, но щом се обърнех, се оказваше, че не мога да разчитам много на чувствата си.

Когато удари последният звънец в три, се опитах да изхвърча първа навън. По-големият ми брат Мат ме взимаше от училище, поне докато успееше да си намери работа, и не беше хубаво да го карам да ме чака. Освен това не исках да се срещам повече с Фин Холмс.

Вървах бързо през паркинга, който започваше там, където свършваше училищната морава. Докато се оглеждах за тойотата на Мат, започнах разсеяно да дъвча нокътя на палеца си. Отново ме обзе някакво странно чувство, почти като тръпка, която пробяга по гърба ми. Обърнах се, наполовина очаквайки да видя Фин, но там нямаше никого.

Опитах се да се отърся от това усещане, но сърцето ми биеше все по-бързо. Стори ми се, че този път си имам работа с нещо по-зловещо от момче, което те зяпа натрапчиво. Все още се оглеждах, мъчейки се да разбера какво ме беше уплашило, когато чух силен звук на клаксон, който ме сепна и ме накара да подскоча. Мат седеше зад волана няколко коли по-надолу и ме гледаше над слънчевите си очила.

– Извинявай. – Отворих вратата и скочих в колата. Той продължи да се взира в мен изпитателно. – Какво?

– Изглеждаш нервна. Случило ли се е нещо? – попита Мат и аз въздъхнах. Той взимаше задълженията си на по-голям брат прекалено на сериозно.

– Не, нищо не се е случило. Просто в училище е тъпо. – Махнах небрежно с ръка. – Да се прибираме.

– Коланът – нареди той и аз направих каквото се очакваше от мен.

Мат винаги беше спокоен и сдържан и обмисляше всяко нещо внимателно, преди да вземе решение. С него почти по нищо не си приличахме, освен че и двамата бяхме относително ниски. Аз бях дребничка и с подчертано красиво, женствено лице. Кестенявата ми коса беше необузdana плетеница от къдрави кичури, обикновено прибрани в небрежен кок.

Той на свой ред поддържаше косата си винаги чиста и добре подстригана, а очите му бяха със същия син нюанс като този на майка ни. Видимо не беше особено мускулист, но тренираше много. Имаше чувство за дълг, което, изглежда, му повеляваше, че трябва да бъде достатъчно силен, за да може, в случай на нужда, да ни защити.

– Как мина училището? – попита Мат.

– Страхотно. Фантастично. Изумително.

– Ще изкараш ли поне тази година? – Мат отдавна бе спрял да съди постиженията ми в училище. И в голяма степен даже не го беше грижа дали изобщо ще завърша.

– Кой знае? – свих рамене.

Където и да отидех, съучениците ми не ме харесваха. Дори преди още да кажа или да направя нещо. Като че ли имаше нещо нередно в мен, за което само аз не подозирах. Опитвах се да се погаждам с другите, но когато ме нападаха, не обичах да оставам длъжна никому. Директорите обикновено бързаха да ме изгонят, но ми се струва, че причината за тяхната антипатия беше същата като тази при съучениците ми.

Просто не се вписах в средата.

– Да те предупредя, Маги е взела нещата съвсем на сериозно – рече Мат. – Тя твърдо е решила, че трябва да се дипломираш тази година в това училище.

– Прекрасно – въздъгнах аз. Мат може и да нехаеше за моето образование, но леля ми Маги беше съвсем друга история. И тъй като беше мой настойник, нейното мнение тежеше повече. – Какво е намислила този път?

– Смята да ти определи час за лягане – съобщи ми Мат със самодоволна усмивка. Сякаш налагането ми на вечерен час по някакъв начин щеше да ме направи по-малко конфликтна.

– Но аз съм почти на осемнайсет! – изпъшках аз. – Какво си въобразява тя?

– Има още четири месеца, докато станеш на осемнайсет – поправи ме Мат язвително и стисна пръсти около волана. Той страдаше от тежката заблуда, че възнамерявам да избягам, веднага щом стана на осемнайсет години, и по никакъв начин не можех да го убедя в противното.

– Да, както и да е. – Махнах с ръка. – Ти каза ли ѝ, че е полудяла?

– Предположих, че ще ѝ го кажеш сама – ухили се Мат в отговор.

– А намери ли си работа? – попитах предпазливо и той поклати глава.

Мат току-що беше завършил летния си стаж, работейки за една голяма архитектурна фирма. Каза ми, че не го тревожел особено фактът, че се налага да се премести в нов град, в който нямало голямо търсене на млади и обещаващи архитекти, но тъй или иначе се чувствах някак виновна пред него.

– Красив град – казах аз, гледайки през прозореца.

Наближихме новата ни къща, сгушена по средата на една съвсем обикновена улица от предградията

сред джунгла от кленове и брястове. В действителност градът ми се струваше досаден и малък, но аз си бях обещала да направя всичко възможно да свикна с него. Наистина го исках. Не можех да си представя, че ще разочаровам още веднъж Мат.

– Значи наистина ще положиш усилие тук? – попита той, взирайки се в мен. Бяхме спрели на алеята до викторианската къща в маслен цвят, която Маги беше купила миналия месец.

– Вече го правя – заявих с усмивка. – Днес размених няколко думи с едно момче на име Фин.

Това, разбира се, беше първият път, когато разговарях с него и той далеч не ми беше никакъв приятел, но просто трябваше да кажа нещо на Мат.

– Ето че можеш. Напът си да спечелиш първия си приятел. – Мат изгаси колата и ме погледна, сдържайки усмивката си.

– Е добре, а ти колко приятели имаш? – контрирах аз, правейки се, че ги броя наум, но той само поклати глава и слезе от колата. Аз обаче бързо го последвах. – Така си и мислех.

– Имал съм приятели преди. Ходил съм на партита. Целувал съм момичета. Всичко – каза Мат, влизайки в къщата през страничната врата.

– Щом казваш. – Изричах обувките си на влизане в кухнята, в която все още имаше неща за разопаковане. След толкова много премествания всичко това ни беше омръзнало и бяхме склонни да живеем, ровейки за вещите си из кашоните. – Виждала съм само едно от тези предполагаеми момичета.

– Да, защото когато я доведох въщи, ти запали роклята ѝ! Докато беше на нея! – Мат свали слънчевите си очила и ме погледна строго.

– О, хайде стига! Това стана съвсем случайно и ти го знаеш!

– Щом казваш. – Мат отвори хладилника.

– Има ли там нещо, което става за ядене? – Аз подскочих и се друснах на кухненския плот по средата на кухнята. – Умирам от глад.

– Предполагам, не и за теб. – Мат започна да рови в хладилника, но иначе беше прав.

Бях прословута с капризите си по отношение на храната. Макар и да не бях вегетарианка по убеждение, не можех да понасям продукти с месо в тях или със синтетични вещества, които не идваха от природата. И това беше изключително обезсърчаващо за хората, които се опитваха да ме хранят.

Маги се появи на вратата на кухнята с боя, полепнала по русите ѝ къдрици. Многоцветни пластовете покриваха работния ѝ гащеризон, нагледно доказателство за всички стаи, които беше преобоядисала през годините. Тя беше с ръце на кръста и затова Мат побърза да затвори хладилника.

– Мисля, че ви казах да ми се обадите, когато се приберете. – Маги го гледаше с укор.

– Е добре, прибрахме се – опита да замаже нещата Мат.

– Виждам това и сама. – Маги завъртя очи и след това се обърна към мен. – Как мина училището?

– Добре – отвърнах аз. – Правя каквото мога.

– Чували сме това и преди – рече Маги, поглеждайки ме уморено.

Ненавиждах, когато ме гледаше така. Неприятно ми беше да знам колко огорчения съм ѝ донесла. Беше направила толкова много за мен и единственото нещо, което искаше, беше да положи поне някакво усилие в училище. Този път не трябваше да се провалям.

– Е, да... но... – Погледнах Мат за помощ. – Искам да кажа, че дори дадох обещание на Мат този път. И съм на път да се сприятеля с един мой съученик.

– Тя говори за някакво момче на име Фин – поясни Мат.

– Искаш да кажеш *приятел*? – усмивката на Маги ми се стори някак смущаващо широка.

Идеята, че мога да имам романтична връзка с някого, очевидно не беше минала през ума на Мат до този момент и той видимо се напрегна, взирайки се изпитателно в мен. За негов късмет тази идея не беше минала и през моя ум.

– Не, нищо подобно – поклатих аз глава. – Той е просто познат. Не знам... Струва ми се симпатичен.

– Симпатичен? – Маги ликуваше. – Но това е все пак някакво начало. И както ми го описваш, момчето изглежда много по-приемливо от онзи анархист с та-туировка върху лицето.

– С него не бяхме приятели – поправих я аз. – Аз просто откраднах мотора му... Докато го караше.

Никой не ми вярваше за тази история, но всичко беше истина и точно тогава открих как мога да накарам хората да правят разни неща, просто мислейки за тях. В онзи момент си помислих, че искам мотоциклета му, после го погледнах и той ме чу, въпреки че не бях казала нищо. А малко по-късно карах мотора му.

– Значи това наистина ще бъде ново начало за нас? – Маги вече не можеше да сдържа чувствата си и сините ѝ очи се напълниха със сълзи на щастие. – Уенди, това е просто прекрасно! Ние можем да създадем истински дом тук!

Аз далеч не бях толкова ентузиазизирана колкото нея, но все пак тайничко се надявах да е права. Щеше да е хубаво да има място, което да мога да нарека мой дом.